

tvoj psiček, kjer si ga davi popustil. Dondar mu je hitel odpirat. Še enkrat je zalajal Murček. Dondarju se je zdelo, da mu očita: „Zakaj si šel, ljubi striček, sam v mesto brez mene, svojega zvestega prijatelja in tovariša?“ — „Le miren bodi, Murček, saj poslej ne grem več od hiše brez tebe,“ ga je tolažil Dondar in potapljal po hrbtu.

Na kolodvoru pa ni več javkala gospa. Kmalu za vlakom je pritekel v eni sapi njen Vitore na postajo. Ujel se je pri padcu srečno na noge, in nič hudega se mu ni pripetilo. Teže itak ni imel nobene, priletel je na mehko poljsko zemljo. Gospa ga je vsa vesela vzela v naročje in ga pritiskala k sebi. „Prav je, da je ušel vlak naprej, samo da si zopet ti pri meni, zlati Vitore!“ je vzklikala.

Dondar je bil tedaj že doma. In tako je bilo na vse strani poravnano: gospa in Vitore sta bila zopet skupaj, Dondar in Murček tudi. Pipo bo pa že drugo kupil, saj jo lahko, ker ni prazen pod palcem.

Rajanje.

Tri metulje so vlovili,
da bi se bolj veselili,
tri metulje v sedmi grad,
kjer počiva zdaj pomlad.

Sedmi grad je čudna reč:
kdor gre vanj k počitku leč,
ta ne pride več nazaj,
mladi kralj ga pelje v raj.

V raju se blesti zlato,
mleko teče za vodó,
a za mlekom čisti med,
sladkor tam, kar tu je led.

Vendar kralj, kraljica mlada
z nami se igrata rada:
Tri naprej in tri nazaj,
kjer je treba, tam je raj!

Ivan Albreht.

V Korotan!

„Čim, čim, čim, čim,
proti Sinčji vasí —“
naša so srca,
naša je kri.

Dro, dro, dro, dro,
še za to-le goró
mamica ima
ljubečo rokó.

Mamica naša pa:
„Oj, dober dan!“
Pojdimo, deca,
v naš Korotan!

Ivan Albrecht.